

Քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը - Թիվ երեսունմեկ

Եզեկիել Տասներկուերորդ Թիվը

Jeff Pippenger

2026-09-20

Նախորդ հոդվածն ավարտվում էր հետևյալ պարբերությամբ. «313 թվականի ուխտային ամուսնությունը ներկայացնում է պապական իշխանության վերջին ուխտային ամուսնությունը Միացյալ Նահանգների հետ՝ Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորներից գլխավոր թագավորի, երկեղջուր իշխանության, որ նախապատկերված է Ֆրանսիայի երկեղջուր իշխանությամբ: Այն պատմությունը, որ սկսվեց Կլովիսի հետ 496 թվականին և ի վերջո հանգեցրեց Հուստինիանոսի հրովարտակին 533 թվականին և պապականության գահակալեցմանը 538 թվականին, ներկայացնում է 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած պատմությունը»:

Ռոնալդ Ռեյգանը նախապատկերվել էր Քլովիսի միջոցով 496 թվականին, իսկ Դոնալդ Թրամփը՝ Հուստինիանոսի միջոցով 533 թվականին: Հուստինիանոսի հրամանագիրը եղավ հինգ տարի առաջ, քան պապականությունը գահ բարձրացավ 538 թվականին, իսկ Միլանի հրովարտակը եղավ ութ տարի առաջ, քան 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքը: Թե՛ հրամանագիրը, թե՛ հրովարտակը համընկնում են որպես այն սահմանանշան, որը նախորդում է կիրակնօրյա օրենքին:

Ռեյգան

1870 թվականին իտալական գործերը գրավեցին Հռոմը (20 սեպտեմբերի 1870 թ.): Պապական պետությունները դադարեցին գոյություն ունենալ որպես տարածքային պետություն, և Պապ Պիոս IX-ը դարձավ «Վատիկանի գերին»: Քանի որ այլևս չէր մնացել պապական որևէ տարածք, որը ճանաչված լիներ որպես ինքնիշխան պետություն, Միացյալ Նահանգները (ինչպես և շատ այլ երկրներ) այլևս չէին պահպանում պաշտոնական դիվանագիտական հարաբերություններ Պապի հետ՝ որպես աշխարհիկ իշխանի: 1951 թվականի հոկտեմբերին նախագահ Հարրի Ս. Թրումանը գեներալ Մարկ Վ. Քլարկին առաջադրեց որպես ԱՄՆ դեսպան Վատիկանում: Շուտով ուժեղ ընդդիմություն ծագեց բազմաթիվ բողոքական եկեղեցիների և կազմակերպությունների կողմից, որոնք պնդում էին, թե այդ նշանակումը խախտում է եկեղեցու և պետության տարանջատումը: 1952 թվականի հունվարին գեներալ Քլարկը հետ վերցրեց իր թեկնածությունը:

1984 թվականի հունվարի 10-ին նախագահ Ռոնալդ Ռեյգանը և Հովհաննես Պողոս II պապը պաշտոնապես համաձայնեցին Միացյալ Նահանգների և Սուրբ Աթոռի միջև լիարժեք դիվանագիտական հարաբերություններ հաստատելու շուրջ: 1984 թվականի ապրիլի 9-ին Ուիլյամ Ա. Վիլսոնը (որը մինչ այդ արդեն ծառայում էր որպես Ռեյգանի անձնական ներկայացուցիչ) ներկայացրեց իր հավատարմագրերը և դարձավ Սուրբ

Աթոռում ԱՄՆ-ի առաջին դեսպանը:

1951-ից մինչև 1984 թվականների երեսուներեք տարիների ընթացքում բողոքականության դիմադրությունը կաթոլիկության դեմ ցրվեց: Այն «բազուկները», որոնք 496 թվականին Կլովիսի միջոցով կանգնեցին հոգուտ պապականության, 1984-ին Ռեյգանի մեջ նախատիպորեն ներկայացվում են և շարունակվում մինչև 1989 թվականը: Կլովիսը ներկայացնում էր այն կրոնի (հեթանոսության) հեռացումը, որը զսպում էր պապականության վերելքը դեպի իշխանություն վերադառնալը, իսկ 1984 թվականին բողոքականության դիմադրությունը պապականության վերելքի հանդեպ վերացված էր: «Ամենօրյա»-ն (հեթանոսությունը) հեռացված էր, և Պոպուսը հեթանոսության՝ պապականության հանդեպ դիմադրության այդ հեռացումը նկարագրում է որպես «ուրացություն»:

Մեծն Կոստանդինով խորհրդանշված փոխզիջման եկեղեցին և 313-ից մինչև 538 թվականների պատմությունը ներկայացնում էին մի ժամանակաշրջան, երբ եկեղեցին ինքն իրեն փոխզիջման մատնեց և ապոստասացավ: «508»-ով ներկայացված կրոնը, որը նախկինում զսպել էր պապական իշխանության ներթափանցումները, նախատիպում էր Միացյալ Նահանգներում բողոքականների ապոստասությունը: Ռեյգանը ներկայացված էր Քլովիսով: 496 թվականին Քլովիսը իր «իշխանությունը» տվեց պապականությանը՝ այսպիսով նախատիպելով «անսուրբ դաշինքը», որ իրականացավ Ռեյգանի տարիներին: Քլովիսը նաև ներկայացնում էր «ամենօրյաի» վերացումը 508 թվականին: 508-ը նախատիպում էր 1984 թվականը:

«Հեթանոսության և քրիստոնեության միջև այս փոխզիջումը հանգեցրեց մարգարեության մեջ կանխասված «մեղքի մարդու» ձևավորմանը, որը հակադրվում է Աստծուն և իրեն բարձրացնում Աստծուց վեր: Կեղծ կրոնի այդ հսկայական համակարգը Սատանայի գործության գլուխգործոցն է՝ նրա ջանքերի մի հուշարձանը՝ գահի վրա նստելու և երկիրը իր կամքի համաձայն իշխելու համար»:
Մեծ պայքարը, 50:

Ռեյգանը 1983 թվականի մի հայտնի ելույթում Խորհրդային Միությունը անվանեց «չար կայսրություն» և աթեիստական կոմունիզմը համարում էր խորապես բարոյական և հոգևոր սպառնալիք: Նա և Հովհաննես Պոպու II-ը ձևավորեցին սերտ անձնական և քաղաքական գործընկերություն՝ ընդդեմ խորհրդային կոմունիզմի: Երկուսն էլ այդ պայքարը դիտում էին բարոյական և անգամ նախախնամական տեսանկյունից. Ռեյգանը մասնավորաբար խոսում էր կոմունիզմը տապալելու «Աստվածային Ծրագրի» մասին: Ռեյգանը հետաքրքրված էր Ֆաթիմայի հայտնություններով (այն նախազգուշացմամբ, թե «Ռուսաստանը պիտի տարածի իր մոլորությունները»), և այդ երկու առաջնորդները քննարկում էին իրենց ընդհանուր համոզումը, որ Աստված պահպանել էր նրանց կյանքերը (երկուսն էլ վերապրել էին մահափորձեր 1981 թվականին) մի նպատակի համար, որը կապված էր կոմունիզմի պարտության հետ:

Քրիստոսի աշակերտները

Ռեյգանը դաստիարակվել է Քրիստոսի Աշակերտներ դավանանքի շրջանակում, որի հիմնադիր հայրերը բացահայտ ուսուցանում էին, որ կաթոլիկության պապը նեոնն է: Ալեքսանդր Քեմփբելը, Քրիստոսի Աշակերտներ եկեղեցու ամենանշանավոր վաղ առաջնորդը, բազմիցս նույնացրել է պապականությունը նեոնի հետ: Բանավեճերում և գրություններում նա պնդում էր, որ Դանիել 7-ի փոքր եղջյուրը, Հայտնություն 13-ի գազանը և 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2-ի մեղքի մարդը—allը մատնանշում են Հռոմի պապերին: Նա այս նույնացումները գործածում էր հրապարակային բանավեճերում (այդ թվում՝ 1837 թվականին կաթոլիկ եպիսկոպոս Ջոն Բ. Փրեսելի հետ): Բարտոն Վ. Սթոունը պապի կառավարությունը կոչում էր ճշմարիտ նեոնն ու «մեղքի մարդը»: Ուոլթեր Սքոթը (շարժման մեկ այլ վաղ ավետարանիչ) գրել է, որ մեղքի մարդը՝ Հռոմի պապը, պիտի վեր խոյանար քրիստոնեական եկեղեցում և իրեն բարձրացներ Աստծուց վեր:

Ռեյգանի մայրը՝ Նելլը, Քրիստոսի Աշակերտներ հարանվանության բարեպաշտ անդամ էր և նրա մանկության ընթացքում գլխավոր կրոնական ազդեցությունն էր: Ռեյգանը մկրտվեց Իլինոյս նահանգի Դիքսոն քաղաքի Քրիստոսի Աշակերտներ եկեղեցում՝ 11 տարեկան հասակում, և դեռահասության տարիներին այնտեղ ակտիվ մասնակցություն ուներ (ներառյալ կիրակնօրյա դպրոցում դասավանդելը): Նա հաճախել է Eureka College, որը կապված էր Քրիստոսի Աշակերտներ հարանվանության հետ:

«Նրանք, ովքեր խճճվում են Խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն տեսնում նեոի իմաստը, անկասկած իրենց կոնեն նեոի կողմը: Այժմ մեզ համար ժամանակ չկա աշխարհին ձուլվելու»: Kress Collection, 105.

Ռեյգանը նախապատկերված էր Կլովիսի կողմից, ինչպես նաև Կոստանդին Մեծի փոխգիշմամբ: Ռեյգանը նաև վերջի ժամանակից՝ 1989 թվականից ի վեր վերջին ութ նախագահներից առաջինն էր: Որպես վերջին ութ նախագահներից առաջինը՝ նա նախատիպավորում է Դոնալդ Թրամփին, որը, Ռեյգանի նման, խորապես շփոթված է պապության ճշմարիտ նպատակների և այն հարցի վերաբերյալ, թե ով է պապությունը:

Մի թե երկուսը միասին կքայլեն, եթե համաձայնված չլինեն: Ամոս 3:3:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում հիշատակված վեցերորդ և վերջին դաշնագրային ամուսնությունը տեղի է ունենում այն պատմական ընթացքի մեջ, որը սկսվում է 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակում, և ավարտվում է Դոնալդ Թրամփի պատմության մեջ:

«Ներկայումս Միացյալ Նահանգներում ընթացող այն շարժումներում, որոնք նպատակ ունեն եկեղեցու հաստատություններին և սովորույթներին ապահովել պետության աջակցությունը, բողոքականները հետևում են պապականների հետքերին: Ավելին, նրանք դուռ են բացում, որպեսզի Պապականությունը բողոքական Ամերիկայում վերականգնի այն գերիշխանությունը, որ կորցրել է Հին աշխարհում»: «Մեծ պայքարը», էջ 573:

313 թվականի ամուսնական դաշինքն ու Միլանի հրովարտակը համընկնում են 533 թվականի պատմության հետ, և 533 թվականին Հուստինիանոսի հրամանագիրը կրկին կիրարկվելու է մի անունով քրիստոնեական վարչակարգի կողմից, որն այլևս չի ըմբռնում, որ պապական իշխանությունը որպես քրիստոնեական հաստատություն նույնացնելը, լավագույն դեպքում, ինքնահակասություն է, իսկ վատագույն դեպքում՝ մահաբեր մոլորություն:

Եկեղեցին և պետությունը

Ք.ա. 457 թվականին Արտաքսերքսեսի երրորդ հրովարտակը վերականգնեց ազգային ինքնիշխանությունը թե՛ քաղաքական, թե՛ կրոնական իշխանության համար:

Եվ դու, Եզրա՛, քո Աստծու իմաստության համաձայն, որ քո ձեռքում է, նշանակիր իշխանավորներ և դատավորներ, որպեսզի նրանք դատեն Գետի այն կողմում գտնվող ամբողջ ժողովրդին, բոլոր նրանց, ովքեր գիտեն քո Աստծու օրենքները. և սովորեցրե՛ք նրանց, որ չեն ճանաչում դրանք: Եվ ով որ չի կատարի քո Աստծու օրենքը և թագավորի օրենքը, թող դատաստանը շտապ կերպով իրականացվի նրա վրա՝ լինի դա մահվան, կամ աքսորի, կամ ունեցվածքի բռնագրավման, կամ բանտարկության: Եզրա 7:25, 26.

Երրորդ հրամանագիրը իշխանություն տվեց դատաստան և պատիժ գործադրելու թե՛ Աստծու օրենքների, թե՛ թագավորի օրենքների համար: Այդ հրամանագիրը նշանավորեց երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության սկիզբը, որը ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ Քրիստոս հանկարծ եկավ Իր տաճարը: Այն նաև նշանավորեց երկու հարյուր հիսուն տարվա մի մարգարեության սկիզբը, որն ավարտվեց մ.թ.ա. 207 թվականին՝ մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի և մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտերի միջև ընկած պատմության ընթացքում: Մ.թ.ա. 457 թվականին թե՛ քաղաքացիական, թե՛ կրոնական գերիշխանության վերականգնումը մատնանշում է երկակի ալֆա, որը գտնում է օմեգայական երկու կատարումներ: Այդ օմեգայական երկու կատարումներն էլ ներկայացնում են փակ դուռ՝ մեկը բողոքական եղջյուրի համար, իսկ մյուսը՝ հանրապետական եղջյուրի համար:

Առաջին՝ երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը ներկայացնում էր Աստծո օրենքները, իսկ երկու հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը ներկայացնում էր թագավորի օրենքները: Այդ երկու մարգարեությունները նույնացնում են Բողոքականության եղջյուրը և Հանրապետականության եղջյուրը Հայտնություն տասներեքի երկրի գագանի վրա: Երկրի գագանի Հանրապետական եղջյուրը տեղադրված է Դանիել տասնմեկի տասնմեկից մինչև տասնվեց համարների միջնամասում: Ռաֆիայի և Պանիումի միջև եղած տասնյոթ տարվա ժամանակահատվածը հատվում է մ.թ.ա. 457 թվականի երրորդ հրովարտակի երկակի մարգարեությունից եկող մեկ եղջյուրով: Երկկողմ մարգարեությունը նույնացնում է թե՛ վերջնական ուխտի ժողովրդի դատաստանը, և թե՛ այն ազգի դատաստանը, որտեղ այդ ուխտի ժողովուրդը գտնում է իր արմատները:

Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Ստույգ իմացիր, որ քո սերունդը պանդուխտ պիտի լինի մի երկրում, որ իրենցը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց, և նրանք պիտի նեղեն նրանց չորս հարյուր տարի: Եվ այն ազգին էլ, որին պիտի ծառայեն, Ես պիտի դատեմ, և դրանից հետո պիտի դուրս գան մեծ ունեցվածքով»: Ծննդոց 15:13, 14:

Եզեկիելի գրքում 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախապատկերացվում է մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ով: Մի ամսաթիվը ցույց է տալիս քննական դատաստանի սկիզբը, իսկ մյուսը՝ հոբելյանի փողի հնչեցումը թե՛ դատաստանի ընթացքի սկզբում, թե՛ ավարտին: Երկու ամսաթվերն էլ համընկնում են, և երկուսն էլ մատնանշում են փակ դուռ: 1844 թվականը ներկայացնում է Սուրբ տեղի դռան փակվելը, երբ Քրիստոսը մտավ Ամենասուրբ Տեղը: Մ.թ.ա. 573 թվականը մատնանշում է մարդկային փորձության ժամանակի ավարտը, երբ մեղքի ստրուկները, որոնք փրկագնվել են, ստանում են իրենց ազատությունը և նոր երկիր՝ բնակվելու համար:

Իսկ եթե նա այս տարիների ընթացքում չփրկագնվի, ապա հոբելյանի տարում թող դուրս գա, ինքը և իր երեխաները՝ իր հետ: Որովհետև Իսրայելի որդիներն Ինձ համար ծառաներ են. նրանք Իմ ծառաներն են, որոնց Ես դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից. Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը: Ղևտական 25:54, 55.

Հոկտեմբերի 22-ի երկու դեպքերն էլ ներկայացնում են շուտով գալու սպասվող կիրակնօրյա օրենքի փակված դուռը: Աղվենտիզմին տրված փորձաշրջանի ժամանակահատվածը սկսվեց 1844 թվականին և ավարտվում է շուտով գալու սպասվող կիրակնօրյա օրենքով, և Միացյալ Նահանգներին տրված փորձաշրջանի ժամանակահատվածը նույնպես ավարտվում է շուտով գալու սպասվող կիրակնօրյա օրենքով: Երկու ավարտներն էլ համընկնում են Հոկտեմբերի 22-ի՝ 2,300 տարիների և երկու հարյուր հիսուն տարիների երկու վկաների հետ:

Ռաֆիայի և Պանիումի միջև եղած պատմության մեջ ավարտվող երկու հարյուր հիսուն տարիները երկու ճակատամարտերի ժամանակաշրջանը բաժանում են երկու խորհրդանշական թվերի, որոնք միասին ունեն իրենց առանձնահատուկ նշանակությունը: Ռաֆիայից տասը տարի հետո, որի իմաստն է սահմանամերձ երկիր, և Պանիումից յոթ տարի առաջ, որը մի ճակատամարտ էր, մղված դաշտավայրում և ավարտված պաշարմամբ: Տասը և յոթը, որպես խորհրդանիշ, մի քանի վկաների վրա նույնացնում են վիշապի իշխանությունը: Մ.թ.ա. 207 թվականը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարների միջև մարգարեապես տեղադրում է Թրամփին՝ որպես երկրի գազանի խորհրդանիշ, նախապատրաստվելով խոսելու որպես վիշապ, ինչպես ներկայացված է տասը և յոթ թվերի համադրությամբ:

Տասնյոթը նույնպես խորհրդանշական է, և այն Ռաֆիայի մինչև Պանիումի պատմությունն ընդարձակում է թե՛ Պանիումից անդին, թե՛ նաև Ռաֆիայից առաջ: Պտղոմեոս IV Ֆիլոպատորը իշխեց որպես Պտղոմեական Եգիպտոսի թագավոր մ.թ.ա. 221 թվականից մինչև մ.թ.ա. 204 թվականը, և նա մ.թ.ա. 217 թվականին Ռաֆիայի մոտ պարտության մատնեց Անտիոքոս Մեծին: Պտղոմեոսը սկսեց թագավորել Ռաֆիայից առաջ, և նա թագավորեց «տասնյոթ» տարի: Տասնյոթ թիվը ներկայացնում է մի պատմական ժամանակաշրջան, որը սկսվում է Ռաֆիայից առաջ և, տարածվելով

Պանիրումի ճակատամարտից ու Սիդոնի պաշարումից անդին, հասնում է մինչև մարդկային փորձության ժամկետի ավարտը, որը ներկայացված է 330 թվականով: Զմյուռնիայի եկեղեցու ժամանակաշրջանի համար երկուհարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը սկսվեց 64 թվականին և ավարտվեց 313 թվականի Միլանի հրովարտակով և ամուսնության դաշնագրով:

Մեծն Կոստանդինը ներկայացնում է Պերգամոսի եկեղեցու պատմությունը, և այդ պատմությունը սկսվեց 313-ին ու ավարտվեց 538-ին: 313 թվականին երկուհարյուր հիսուն տարվա մարգարեության ավարտից հետո հաջորդած առաջին «տասնյոթ» տարիները պարունակում են երեք նշանակետեր: 313-ը Միլանի հրովարտակն էր, 321-ը՝ առաջին կիրակնօրյա օրենքը, իսկ կայսրության բաժանումը նշանավորվում է 330 թվականին: 330-ը ներկայացնում է վերջին կիրակնօրյա օրենքը, որը նշանավորում է մարդկային փորձաշրջանի ավարտը: Ուստի տասնյոթ թիվը սկսվում է Ռաֆիայից առաջ և ավարտվում է Պանիրումի ու Սիդոնի ռազմական արշավից շատ հետո: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում:

Զմյուռնիայի մարգարեությունը նույնականացնում է պաշարման նշանը, որը Եզեկիելի նախագգուշացնող պատգամի իսկական սիրտն է: Կողմնացույցը, որը նախորդում է Կիրակնօրյա օրենքին, ինչպես ներկայացված է Երուսաղեմի կործանման երկու պատկերումներով, պաշարումն է, սակայն դա նաև Միլանի հրովարտակն է, որով սկսվում է գազանի պատկերի կազմավորումը:

Պաշարման ժամանակ տեղի կունենա դաշնագրային ամուսնության թափոք: Այն այն ամուսնության թափոքի ֆրակտալն է, որ սկսվեց Ռեյգանով՝ ինչպես 496 թվականին Կլովիսով նախատիպված է, սակայն դեպի ամուսնություն տանող վերջնական թափոքը սկսվում է պաշարման ժամանակ՝ համընկնելով Հուստինիանոսի 533 թվականի հրովարտակին և 313 թվականի Միլանի հրովարտակին: Երկու նշաձողերն էլ նախորդում են կիրակնօրյա օրենքին: 313 թվականը նախորդեց 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքին, իսկ 533 թվականի հրովարտակը նախորդեց 538 թվականին Օռլեանի երրորդ ժողովում ընդունված կիրակնօրյա օրենքին: Օրենսդրության ինչ-որ տեսակ պիտի իրականացնի թե՛ Հուստինիանոսի հրովարտակի, թե՛ Միլանի հրովարտակի մարգարեական բնութագրերը, մինչդեռ կսահմանվի խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնության ինչ-որ ձև:

Երբ այդ հրովարտակը տրվի, պատրաստվելու համար արդեն ուշ կլինի, որովհետև փորձության դուռը փակված կլինի Բողոքական եղջյուրի վրա նույնքան անշուշտ, որքան որ այն փակվեց Եգիպտոսում առաջին Զատկի ժամանակ: Դրանից հետո կիրակնօրյա օրենքը՝ հաջորդ նշանաքարը, վկայորոշում է ոչ միայն, որ գազանի պատկերը լիովին կազմավորված է եղել, այլև՝ գազանի նշանի պարտադրումը: Կիրակնօրյա օրենքը նշանավորում է փորձության ավարտը Հանրապետական եղջյուրի՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանի համար նույնքան անկասկած, որքան որ փարավոնն ու նրա զորքը Զատկից հետո մեռան Կարմիր ծովում:

Մ. թ. ա. 207 թվականին ավարտվող երկու հարյուր հիսուն տարին նույնականացնում է Դոնալդ Թրամփին՝ ինչպես ներկայացված է Անտիոքոս Մագնոսի միջոցով, որը պատրաստվում է գալիք արշավանքին, որն սկսվում է Պանիումի դաշտում և ավարտվում Սիդոնի պաշարմամբ: Պանիումի ճակատամարտից հետո Պտղոմեոսյան հրամանատար Աետոլացի Սկոպասը շուրջ 10,000 կենդանի մնացած զինվորներով փախավ Սիդոն քաղաքը: Անտիոքոսը հետապնդեց նրան և Սիդոնը «պաշարեց»:
Ալեքսանդրիայում գտնվող Պտղոմեոսյան կառավարությունը օգնության զորք ուղարկեց, սակայն այն ձախողվեց: Սովի առաջ կանգնած՝ Սկոպասը հանձնեց քաղաքը: Անտիոքոսը թույլ տվեց Սկոպասին հեռանալ. Սկոպասը հետագայում վերադարձավ Եգիպտոս, որտեղ ի վերջո մահապատժի ենթարկվեց՝ դավաճանության և յուրացման մեղադրանքներով: Սիդոնի պաշարումն ավարտին հասցրեց Անտիոքոսի՝ Պանիումից հետո Կելե-Սիրիայի նվաճումը:

Քույր Ուայթը Ուրիա Սմիթի «Դանիելը և Հայտնությունը» գիրքը բնորոշում է որպես «Աստծո օգնող ձեռք»: Սմիթը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ և տասնհինգերորդ համարների իր մեկնաբանության մեջ նույնականացնում է Անտիոքոսի երկփուլ արշավանքը:

«Եգիպտոսի երիտասարդ թագավորի դաստիարակությունը Հռոմի Սենատը վստահեց Մ. Էմիլիոս Լեպիդոսին, որը նրա խնամակալ նշանակեց այդ արքունիքի հին ու փորձառու մի նախարարի՝ Արիստոմենեսին: Նրա առաջին գործը եղավ միջոցներ ձեռք առնել երկու դաշնակից թագավորների՝ Փիլիպպոսի և Անտիոքոսի սպառնացող ներխուժման դեմ:»

«Այդ նպատակով նա ուղարկեց Ետոլիայի նշանավոր զորավար Սկոպասին, որն այն ժամանակ ծառայում էր եգիպտացիներին, իր հայրենի երկիրը՝ Բանակի համար նոր ուժեր հավաքագրելու: Ձորք կազմավորելով՝ նա արշավեց դեպի Պաղեստին և Կոյլե-Սիրիա (քանի որ Անտիոքոսը Փոքր Ասիայում պատերազմի մեջ էր Ատտաղոսի դեմ) և ամբողջ Հրեաստանը հպատակեցրեց Եգիպտոսի իշխանությանը:»

«Այսպիսով գործերի ընթացքը բերվեց այնպիսի վիճակի, որ կատարվեր մեր առջև եղող համարը: Քանզի Անտիոքոսը, Հռոմեացիների թելադրանքով դադարեցնելով իր պատերազմը Ատտալոսի դեմ, շտապ միջոցներ ձեռք առավ՝ Եգիպտացիների ձեռքից Պաղեստինը և Կոելե-Սիրիան վերադարձնելու համար: Նրան ընդդիմանալու ուղարկվեց Սկոպասը: Հորդանանի ակունքների մոտ երկու բանակները հանդիպեցին: [Panium] Սկոպասը պարտվեց, հետապնդվեց մինչև Սիդոն և այնտեղ սաստիկ պաշարվեց: Եգիպտոսի երեք ամենահմուտ զորավարները՝ իրենց լավագույն զորքերով, ուղարկվեցին՝ պաշարումը վերացնելու, բայց առանց հաջողության: Վերջապես Սկոպասը, սովի խիստ ու անորսալի ուրվականի մեջ հանդիպելով մի թշնամու, որի դեմ ի վիճակի չէր պայքարելու, հարկադրվեց հանձնվել միայն կյանքը պահպանելու անպատվաբեր պայմաններով, որից հետո նրան և իր տասը հազար մարդկանց թույլ տրվեց հեռանալ՝ մերկացված և մերկ: Ահա այստեղ հյուսիսի թագավորի կողմից ամենաամուր պարսպապատ քաղաքների գրավումն էր, որովհետև Սիդոնը թե՛ իր

դիրքով և թե՛ իր պաշտպանական ամրություններով այն ժամանակների ամենաուժեղ քաղաքներից մեկն էր: Ահա այստեղ հարավի զենքերի անկարողությունն էր դիմակայելու, և նաև այն ժողովրդի ձախողումը, որին ընտրել էր հարավի թագավորը, այսինքն՝ Սկոպասը և նրա աետոլական զորքերը»: Դանիել և Հայտնությունը, 257, 258:

Մ.թ.ա. 207 թվականին ավարտվող երկու հարյուր հիսուն տարիները նույնացնում են Դոնալդ Թրամփին: Երկու հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը, որ ավարտվում է 313 թվականին՝ արևելքի և արևմուտքի դաշնագրային ամուսնությամբ և Միլանի հրովարտակով, նույնացնում է գազանի պատկերի կազմավորումը Միացյալ Նահանգներում: Պերգամոսի եկեղեցին, որ սկսվեց 313 թվականին, ներկայացնում է այն պատմությունը, երբ քրիստոնեությունը շեղվեց՝ հեթանոսության կրոնի հետ փոխզիջման միջոցով, նախքան պապական իշխանությունը գահը կգրադեցներ: Պերգամոսը և 313 թվականը նախատիպավորում են այն փոխզիջումը, որը ներկայացված է Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի կազմավորմամբ: Դա ներկայացնում է քրիստոնեության և պապական Հռոմի փոխզիջումը, որովհետև կաթոլիկության կրոնը ոչ ավելին և ոչ պակաս է, քան քրիստոնեական հաստատության կերպարանքով ծածկված հեթանոսություն: Երկու հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը, որ սկսվեց 1776 թվականին և ավարտվում է այս տարում, նույնպես վերաբերում է Միացյալ Նահանգներին: Այսպիսով, բոլոր երեք երկու հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունները վերաբերում են Հայտնություն տասներեքի երկրի գազանի որևէ մարգարեական կողմին, և բոլոր երեքն էլ ավարտվում են տասնյոթ թվով ներկայացված մարգարեական գծերի սահմաններում:

Կիրակնօրյա օրենքը այն ժամանակն է, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է որպես վիշապ, իսկ ազգի խոսելը նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործելակերպն է:

«Ազգի «խոսելը» նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է»:
Մեծ պայքար, 442:

Թրամփը ո՛չ դատական, ո՛չ օրենսդիր իշխանություն է, հետևաբար շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը իրականացվում է Կոնգրեսի կողմից: Սակայն յուրաքանչյուր գործողություն, որ աջակցություն է ցուցաբերում պապական իշխանությանը, նախապատկերում է կիրակնօրյա օրենքը: 533 թվականի դեկրետը և 313 թվականի հրովարտակը մատնանշում են այն ժամանակաշրջանի սկիզբը, երբ կազմավորվում է գազանի պատկերը: Վախճանը շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքն է, և Հիսուսը միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով, ուստի Թրամփի կողմից գործադիր հրամանագրի միջոցով կատարվող այնպիսի գործողությունը, որը որևէ «զիջում» կտրամադրեր աստվածաշնչյան մարգարեության հակաքրիստոսին, կներկայացներ այն շարժման ալֆան, որն ավարտվում է միայն օմեգայով, երբ Միացյալ Նահանգները «այնքան կհրաժարվի իր կառավարության սկզբունքներից, որ կընդունի կիրակնօրյա օրենք»:

«Շատերը, նույնիսկ նրանցից, ովքեր ներգրավված են կիրակիի պարտադիր պահպանումը հաստատելու այս շարժման մեջ, կուրացած են այն հետևանքների

հանդեպ, որոնք կհետևեն այս քայլին: Նրանք չեն տեսնում, որ ուղղակի հարվածում են կրոնական ազատությանը: Շատերն էլ երբեք չեն հասկացել Աստվածաշնչյան շաբաթ օրվա պահանջները և այն կեղծ հիմքը, որի վրա հենված է կիրակնօրյա հաստատությունը: Կրոնական օրենսդրության օգտին ուղղված ցանկացած շարժում իրականում զիջում է պապականությանը, որը այսքան դարեր անշեղորեն պատերազմել է խղճի ազատության դեմ: Կիրակնօրյա պահպանումը, որպես այսպես կոչված քրիստոնեական հաստատություն, իր գոյությունը պարտական է «անօրենության խորհրդին», և դրա պարտադիր կիրառումը կլինի փաստական ճանաչում այն սկզբունքների, որոնք հռոմեականության անկյունաքարն իսկ են: Երբ մեր ազգը այսպես կուրանա իր կառավարման սկզբունքներից, որ կիրակնօրյա օրենք հաստատի, բողոքականությունն այս արարքով ձեռք կսեղմի պապականությանը. դա այլ բան չի լինի, քան կյանք տալ այն բռնությանը, որը վաղուց անհամբերությամբ սպասում էր իր հնարավորությանը՝ նորից անցնելու գործուն բռնապետության»: Վկայություններ, հատոր 5, 711:

«Կրոնական օրենսդրության օգտին կատարվող» յուրաքանչյուր «շարժում, ըստ էության, զիջում է պապականությանը», և այդ շարժումները տեղի են ունենում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից առաջ:

«Այս օրվա պաշտամունքը պարտադրող հրամանը պետք է տարածվի ամբողջ աշխարհով մեկ: Սահմանափակ չափով այն արդեն իսկ տարածվել է: Մի շարք վայրերում քաղաքացիական իշխանությունը խոսում է վիշապի ձայնով, ճիշտ ինչպես հեթանոս թագավորը խոսեց եբրայեցի գերիների հետ»: Signs of the Times, May 6, 1897.

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: